پیشنهاد اجباری شدن ماسک برای ادارات دولتی

ایرج حریرچی، معاون کل وزارت بهداشت از ارائه پیشنهاد اجباری شدن استفاده از ماسک در ادارت دولتی در ستاد ملی مقابله با کرونا خبر داد و گفت: تاکید ما این است هرکسی که از منزل خارج می‌شود، حتما ماسک بزند. افراد در این شرایط می‌توانند از ماسک پارچه‌ای و خانگی نیز استفاده کنند. اصولا هر فردی که در جمع چند نفره‌ای شرکت می‌کند، ملزم به داشتن ماسک است و ما به همین دلیل، در جلسات ستادملی کرونا برای ادارات دولتی پیشنهاد کردیم استفاده از ماسک اجباری باشد.

به گزارش جام جم، وی با ابراز نگرانی از تغییر باورهای برخی مردم درباره ویروس کرونا ادامه داد: اخیرا عادی انگاشتن کووید-۱۹ از سوی مردم و برخی مسؤولان و تغییر باورهای عمومی درباره این بیماری، مشکلاتی ایجاد کرده است. به طور مثال، اعتقاد به فاصله‌گذاری اجتماعی در نظرسنجی‌ها از ۹۰ درصد به ۴۰ درصد رسیده است. واهمه و ترس سازنده از ویروس کرونا نیز از ۷۰ درصد به ۳۴ درصد کاهش و اعتقاد به لزوم در خانه ماندن از ۸۶ درصد به ۳۲ درصد تقلیل یافته است.

حریرچی این تغییرات آماری رخ داده را نوعی فاجعه خواند و افزود: وقتی چنین باورهایی در جامعه شکل می‌گیرد، در نتیجه مردم اقدام به سفرهای غیرضروری می‌کنند. از دید وزیر بهداشت، سفر ضروری فقط سفر کاری است و هر سفری غیر از این، غیرضروری محسوب می‌شود. اکنون شرایط طوری است که متاسفانه خیلی از مردم به سفر تفریحی می‌روند و به شکلی سفر می‌کنند که تعداد زیادی از افراد سوار یک خودرو شده و شیشه‌های آن را بالا می‌کشند و کولر را روشن می‌کنند و به این صورت ویروس را بین خودشان به چرخش درمی‌آورند. یا مثلا همین افراد وقتی به سرویس‌های بهداشتی بین راهی مراجعه می‌کنند، آیا مطمئن هستند این سرویس‌ها برای جلوگیری از انتقال ویروس به طور مرتب ضدعفونی می‌شوند یا خیر؟ به همین دلیل است که گفته می‌شود سفر غیرضروری مثل بمب ساعتی عمل می‌کند و مرتب باعث جابه‌جایی ویروس می‌شود.

افزایش بیش از ۲۰ درصدی حقوق سربازان

غلامرضا رحیمی‌پور، رئیس اداره سرمایه انسانی ستادکل نیروهای مسلح از افزایش حقوق ۲۰ درصدی سربازان خبر داد و گفت: امسال علاوه بر ۲۰ درصد مصوب دولت، ستادکل به طور میانگین ۸۰ هزار تومان نیز به حقوق همه کارکنان وظیفه از اعتبارات خود اضافه کرده و اکنون حداقل حقوق یک سرباز عادی ۳۳۴ هزار تومان است. به گزارش مهر، وی با اشاره به فاصله بین حقوق تعیین‌شده برای سربازان در قانون نظام وظیفه و مستمری ماهانه آنها عنوان کرد: افزایش حقوق سربازان باید مطابق قانون انجام شود و دولت نیز باید بودجه آن را واریز کند. ما هم امسال به‌جد وارد این مساله شدیم و درخواست کردیم در قانون بودجه به ما مبلغی را برای افزایش حقوق اختصاص دهند تا بتوانیم حقوق سربازان را مطابق قانون پرداخت کنیم. اما به خاطر مشکلاتی که برای دولت در بحث تأمین اعتبار ایجاد شد، موفق نشدیم این بودجه را از دولت بگیریم. رحیمی‌پور آخرین آمار سربازان مبتلا به کرونا در سراسر کشور را نیز ۵۴ نفر اعلام کرد و ادامه داد: غیر از این تعداد، هیچ شیوع خاصی در پادگان‌ها نداشتیم و مشکلی نیز در مراکز آموزشی ایجاد نشد. اصولا شیوع بیماری‌ها در پادگان‌ها کمتر است، چون بهداری‌ها فعال‌تر هستند. همچنین همه پادگان‌ها پزشک دارند و تمام سربازها معاینه می‌شوند و به دارو و امکانات بهداشتی مناسب دسترسی دارند. رئیس اداره سرمایه انسانی ستادکل نیروهای مسلح افزود: خوشبختانه بیماری در پادگان‌ها مخصوصا در حوزه مراکز آموزشی سرباز کنترل شده است. یعنی هم فاصله اجتماعی رعایت می‌شود و هم پادگان‌ها تجهیز و توجیه شدند. سربازان نیز جوان و قدرتمند هستند و بیماری در این سنین فراگیری کمتری دارد.

بیمارستان «پاک» نداریم

فرشاد علامه، معاون درمان دانشگاه علوم پزشکی تهران با اشاره به پاک نبودن هیچ‌کدام از بیمارستان‌های کشور عنوان کرد: دوره کمون ویروس کرونا طولانی است و به همین دلیل نمی‌توانیم هیچ بیمارستانی را پاک اعلام کنیم.

وی افزود: ممکن است بیماران مبتلا به کرونا هنگام مراجعه، علائم بالینی نداشته باشند ولی در عین‌حال عواقب به تعویق انداختن درمان بیماری‌هایی چون سرطان غیرقابل پیشگیری است. به همین دلیل بیماران نباید از ترس ابتلا به کرونا از مراجعه به بیمارستان‌ها پرهیز کنند. علامه با تاکید بر ایجاد وحدت رویه در نحوه استفاده از تجهیزات محافظتی گفت: استفاده از نظر دانشمندان برای تصمیم‌گیری، تدوین پروتکل‌ها و حمایت مدیران ارشد از آنها در اجرای دستورالعمل‌های ابلاغی، از جمله مهم‌ترین نکاتی است که در مدیریت بحران موجود باید به آن توجه شود. البته لازم است مسؤولان به مساله کمبود تجهیزات حفاظتی در تصمیم‌سازی‌ها دقت کنند. / جام جم دیلی

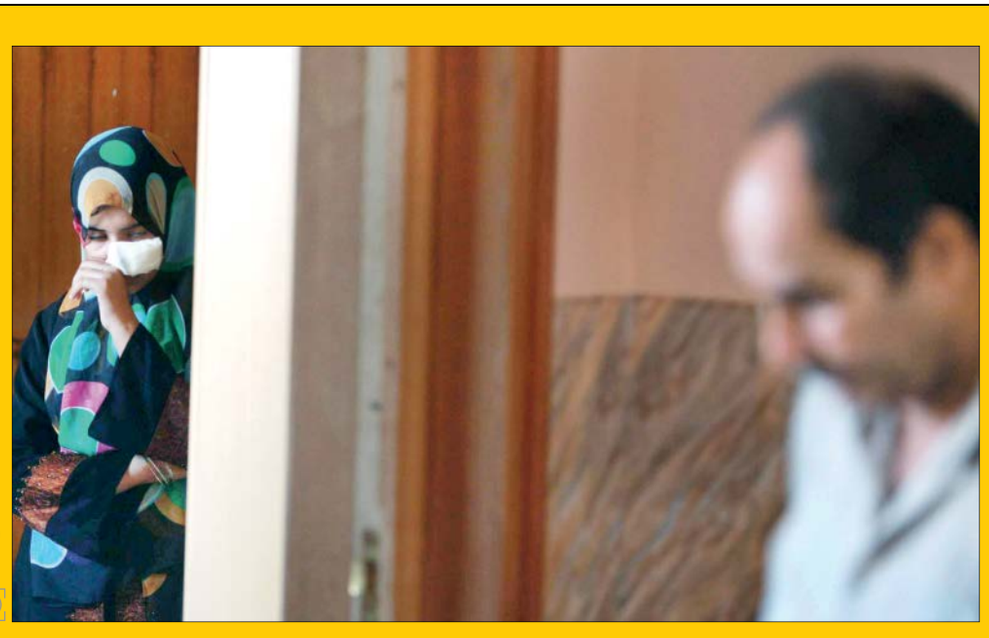

عکس: AFP

پس از قتل رومینای ۱۳ ساله در تالش، معطلی لایحه تامین امنیت زنان در برابرخشونت بر سرزبان‌ها افتاده. این لایحه چه می‌گوید؟

۲۵۸ روز تعلل در حمایت از زنان

مریم خباز

جامعه

وقتی حادثه‌ای پیش می‌آید، برخی مسؤولان تازه به فکر راه‌حل‌هایی می‌افتند که مدت‌ها در کشوی میزشان به فراموشی سپرده شده است. هفته پیش حادثه‌ای در کشور ما رخ داد که تلخ و شوک‌آور بود. دختری توسط پدرش کشته شد و پدر نیز با وجود قوانین فعلی، شاید به بیش از ده سال حبس محکوم نشود. اتفاقا همین مجازات اندک پیش‌بینی شده در قانون، صدای اعتراض خیلی از فعالان مدنی را درآورد و رئیس جمهور نیز در واکنش به این اعتراضات به یاد لایحه‌ای فراموش شده افتاد و معاون حقوقی خود را مامور بررسی خارج از نوبت «لایحه صیانت، کرامت و تامین امنیت بانوان» کرد. لایحه‌ای که امروز دقیقا ۲۵۸ روز است که در کمیسیون لوایح دولت خاک می‌خورد و اهالی پاستور پس از قتل رومینا یادی از آن کرده‌اند.

لایحه صیانت، کرامت و تامین امنیت بانوان، پیشتر با نام لایحه منع خشونت علیه زنان در معاونت حقوقی رئیس جمهور تدوین و به دلیل داشتن ابعاد قضایی به قوه ارائه شد. کارشناسان دستگاه قضایی نیز پس از انجام اصلاحات ساختاری، این لایحه را شهریور ۹۸ به دولت بازگرداند، اما از آن زمان تا امروز این لایحه در دولت گیر کرده است.

این روزها لعیا جنیدی، معاون حقوقی رئیس جمهور و معصومه ابتکار، معاون زنان و خانواده بدون پاسخ به این سوال که چرا حدود ۹ ماه است این لایحه در دولت بایگانی شده، خواستار بررسی فوری آن شده‌اند. یعنی در روزهای بعد از قتل دختر تالشی، صدای اعتراض نسبت به تعلل ارائه این لایحه به مجلس از سوی کسانی بلند شده است که در این ۹ ماه، خود مسؤول بررسی این لایحه بوده‌اند. نوعی نقض غرض از سوی مسؤولان دستگاه اجرایی که قصور خویش را نمی‌بینند و می‌خواهند دیگران را در این ماجرا مقصر جلوه دهند. از سوی دیگر، باید توجه داشت از جمله مهم‌ترین بندهای لایحه «صیانت، کرامت و تامین امنیت بانوان» که از سوی کارشناسان دستگاه قضا به آن اضافه شده، در نظر گرفتن مجازات‌هایی سنگین برای کسانی است که علیه زنان به گونه‌های مختلف خشونت به خرج می‌دهند. در این لایحه حتی برای پدرانی که فرزند خود را به قتل می‌رسانند نیز مجازات‌های سنگین از جمله حبس‌های تعزیری کوتاه‌مدت تصویب شده بود. یعنی اگر این لایحه پیش از قتل دختر تالشی به مجلس ارائه شده بود و مجلس نیز آن را بی‌معطلی تصویب می‌کرد و با تایید شورای نگهبان به قانون تبدیل می‌شد، امروز هم مجازات‌های سنگین‌تری در انتظار امثال پدر رومینا می‌بود. مجازات‌ها و البته راهکارهای قانونی دیگری که حتی شاید توانست از وقوع چنین فجایعی جلوگیری کند. گفتنی است با وجود واکنش‌های اخیر برخی مسؤولان این لایحه تا تبدیل شدن به قانون، هنوز راه درازی را درپیش دارد، زیرا وقتی ۲۵۸ روز است دولت این لایحه را بایگانی کرده یا در خوشبینانه‌ترین حالت، آن را به کمیسیون‌های فرعی ارجاع داده، نمی‌توان امیدوار بود این لایحه به این زودی‌ها از سوی مجلس اعلام وصول شود.

۷ هدف

لایحه صیانت، کرامت و تأمین امنیت بانوان در برابرخشونت که مختصرش، لایحه تامین امنیت زنان است هفت هدف اصلی دارد. در پیشانی این اهداف، تأمین امنیت و صیانت از کرامت بانوان قرار دارد که به زعم نویسندگان لایحه اگر محقق شود بنیان خانواده نیز تحکیم می‌شود. حمایت از بانوان بزه دیده یا در معرض بزه‌دیدگی نیز از دیگر اهداف لایحه است که گفته شده این حمایت می‌تواند از وقوع جرایم خشونت آمیز علیه زنان پیشگیری کند. ارتقای شاخص‌های دادرسی اسلامی و عادلانه درقبال زنانی که مورد خشونت قرار گرفته‌اند نیز هدف دیگری است که این لایحه تامین می‌کند. اما رسیدن به این اهداف گویا منوط به تحقق دو نکته است. اول افزایش سطح آگاهی‌های عمومی برای مقابله با خشونت و دوم توسعه دانش و فناوری در حوزه عدالت اجتماعی که اتفاقا هر دوی اینها نیز جزو اهداف لایحه تامین امنیت زنان در برابر خشونت تعریف شده است.

۳ مصداق خشونت

خشونت چیست و مصادیق آن کدام است؟ به این دو سوال در متن لایحه پاسخ داده شده، خشونتی که اگر به زنان ساکن ایران روا داشته شود، فارغ از این که آنها ایرانی‌اند یا غیرایرانی، مجازات دارد.

طبق لایحه، خشونت هر رفتار عمدی نسبت به زنان است که علتش جنسیت یا موقعیت آسیب‌پذیر آنهاست؛ خشونتی که یا موجب آسیب به جسم یا روح یا کرامت، شخصیت، حیثیت و حتی حقوق و آزادی‌های قانونی زنان می‌شود. این خشونت ممکن است به سه شکل نیز انجام شود: جسمی، روانی و عاطفی و خشونت جنسی. درخشونت جسمی آنچه مورد توجه است رفتارهایی است که حیات زن را به مخاطره می‌اندازد و در خشونت روانی، هرگونه رفتاری که به کرامت، شخصیت، حیثیت و عواطف زنان صدمه بزند از جمله توهین و تحقیر و تهدید و هرگونه تجسس یا کنترل نامتعارف. درخشونت جنسی نیز آنچه ممنوع و مستوجب مجازات است هرگونه تجاوز، بهره کشی جنسی، تعرض، آزار است که برای سلامت جسمی و روانی زن مضر است.

۱۹ عضو

برای این که لایحه تامین امنیت بانوان در برابرخشونت به اهداف هفتگانه‌اش برسد و حاشیه امن قانونی برای زنان بسازد کمیته‌ای ملی به نام «صیانت، کرامت و تأمین امنیت بانوان» پیش‌بینی شده که ۱۹ عضو دارد. معاونت پیشگیری از وقوع جرم قوه قضاییه رئیس این کمیته است و معاون دادستان کل کشور، معاون رئیس جمهور در امور بانوان و خانواده، معاون وزیر دادگستری، معاون وزیرکشور، معاون وزیر آموزش و پرورش، معاون وزیر علوم، معاون وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی، معاون سازمان صدا و سیما، معاون وزیر بهداشت، معاون وزیر رفاه، رئیس سازمان بهزیستی، معاون وزیر راه، رئیس پلیس پیشگیری نیروی انتظامی، رئیس سازمان زندان‌ها، رئیس سازمان پزشکی قانونی، رئیس کانون وکلای دادگستری و رئیس مرکز وکلای قوه قضاییه اعضای آن.

علاوه بر اینها سه نماینده از تشکل‌های مردم نهاد درحوزه بانوان و دو نفر از استادان برجسته حوزه علمیه نیز دراین کمیته ملی عضو هستند که البته هر دو سال یک بار تغییر می کنند. اعضای ناظر این کمیته نیز یک نماینده از کمیسیون اجتماعی و یک نماینده از کمیسیون قضایی و حقوقی مجلس هستند.

۹۱ دستگاه همراه

۱۹ وزارتخانه و دستگاه اجرایی عضو کمیته ملی تامین امنیت زنان روی هم باید ۹۱ اقدام انجام دهند تا این لایحه به معنی واقعی کلمه حامی زنان باشد. از این ۹۱ اقدام، سهم وزارت آموزش و پرورش با ۱۱ مورد بالاترین سهم است و کمترین سهم به دادستانی کل کشور رسیده که باید دو اقدام انجام دهد.

اما در لابه‌لای این ۹۱ اقدام چند مورد آنها کلیدی‌تر و مهم‌تر است از جمله ایجاد دفاتر حمایت از بانوان که به معاونت پیشگیری از وقوع جرم قوه قضاییه محول شده است.

راه‌اندازی صندوق حمایت از بانوان بزه دیده و جبران خسارت آنها نیز اقدام مهمی است که برعهده وزارت دادگستری گذاشته شده است. وظیفه شناسایی اشکال مختلف قاچاق، مهاجرت، پناهندگی و آوارگی زنان نیز ماموریتی است که وزارت کشور باید دنبال کند. اقدام مهمی که وزارت بهداشت باید انجام دهد نیز ایجاد سامانه ثبت آثارجسمی و روانی ناشی ازخشونت علیه زنان در مراکز درمانی و ارائه این اطلاعات به مراکز قضایی است. دراین میان، نیروی انتظامی که موظف به انجام شش اقدام است در مهم‌ترین ماموریتش باید واحد ویژه تأمین امنیت بانوان را در کلانتری‌ها راه‌اندازی کند.

با این که موضوعات کاملا نخ نمایی است، ولی تامین پوشش فراگیر بیمه درمانی زنان خانه‌دار و ایجاد اشتغال برای بانوان نیازمند زندانی، پس ازاین که آزاد شدند نیز به وزارت رفاه محول شده است تا شاید از این رهگذر زنان کمتر قربانی شکل‌های مختلف خشونت شوند.

جلیل محبی حقوقدان وعضو هیات علمی مرکز پژوهش‌های مجلس در تحلیل لایحه تامین امنیت بانوان

حمایت‌های خوب کیفری از زنان

از فصل چهارم به بعد لایحه صیانت، کرامت و تامین امنیت بانوان در برابر خشونت درباره مجازات کسانی حرف زده شده که علیه یک زن (این زن هرکسی که باشد) مرتکب جرم شده‌اند. فرقی نمی کند یک مرد مرتکب جرم علیه تمامیت جسمانی زنی شده باشد یا جرمی علیه حیثیت معنوی و روانی او مرتکب شده باشد یا جرمش درحوزه عفت و اخلاق عمومی، حقوق و تکالیف خانواده یا حقوق و آزادی‌های مشروع زنان باشد، زیرا در هر پنج حالت چون امنیت زنی به خطر افتاده مجرم باید مجازات شود. جلیل محبی به عنوان یک حقوقدان عضو هیات علمی مرکز پژوهش‌های مجلس معتقد است این لایحه مشتمل بر حمایت‌های خوب کیفری از زنان است و نگاه مناسبی به حمایت‌های حقوقی و قضایی از زنان دارد. دانستن تحلیل‌های او از این لایحه برای هر زن و مرد جامعه ما مفید خواهد بود.

می دانید لایحه تامین امنیت زنان در برابر خشونت چرا ماه‌هاست در دولت معطل مانده؟

من دلیل تعلل دولت را نمی‌دانم ولی این لایحه از ابتدا توسط دولت تهیه شده بود، اما چون دارای ابعاد قضایی بود مطابق قانون اساسی به قوه‌قضاییه ارسال شد.

لایحه دولت چطور بود؟

لایحه دولت بسیار ضعیف بود و مجازات‌هایی که برای حمایت کیفری از زنان باید افزایش می‌یافت همان‌طور باقی مانده بود.

اما چند روز قبل معاون امور زنان و خانواده رئیس جمهور طوری موضع گیری کرد که انگار از اصلاحات قوه‌قضاییه ناراضی است و دولت لایحه خودش را بیشتر می‌پسندیده. یک گمانه هم وجود دارد که علت تعلل دولت در بررسی لایحه و ارسال آن به مجلس همین تغییرات اعمال شده در قوه قضاییه است.

آنچه من دیدم ضعف لایحه دولت بود. البته قوه‌قضاییه چارچوب غیرقضایی و غیرحقوقی آن را تا ۹۰ درصد حفظ کرد، اما در چارچوب قضایی و حقوقی لایحه اصلاحات خوبی صورت داد.

می‌توانید مثال بزنید؟

مثلا اگر دختری توسط پدر کشته شود طبق شرع مقدس، این پدر قصاص نمی شود، اما باید مجازات سنگین تعزیری برایش در نظر گرفته شود. آنچه در لایحه دولت آمده بود به هیچ وجه این موضوع را تامین نمی‌کرد و مجازات سنگین تعزیری در نظر نگرفته بود، ولی قوه قضاییه در اصلاحاتش این مجازات را در لایحه گنجاند.

لایحه‌ای که قوه قضاییه تنظیم کرده چه ویژگی‌های شاخصی دارد؟

این لایحه دو قسمت دارد. یک قسمت که مربوط است به ایجاد ساختارهای اداری برای حمایت از حقوق زنان و قسمت دیگر که مشتمل است بر حمایت‌های حقوقی و قضایی.

البته با شناختی که از ساختارهای اداری کشور دارم تشکیل شوراها، مراکز و هیات‌های مختلف در دستگاه‌های دولتی را برای حمایت از حقوق زنان آنچنان کارآمد نمی‌دانم، چون تا به حال شوراها و مراکز و هیات‌های مختلفی ایجاد شده ولی کار خاصی صورت نداده‌اند.

پس حمایتی که لایحه تامین امنیت زنان قرار است اعمال کند از طریق تشکیلات اداری نیست، بلکه از طریق حمایت‌های حقوقی و قضایی است که به دو دسته حمایت‌های حقوقی و قضایی و کیفری تقسیم می‌شود.

یکی از انواع این حمایت‌ها که غیرکیفری محسوب می‌شود مثلا این است که اگر به حقوق زنی تعدی شد و او مورد ظلم قرار گرفت باید به‌سرعت به پرونده او در قوه‌قضاییه رسیدگی شود یا اگر زنی آسیب جسمی دید و مشمول دریافت دیه شد اگر فرد مرتکب، معسر است دولت باید دیه زن را بپردازد.

حمایت‌های کیفری هم آن دسته از حمایت‌هایی است که برای جلوگیری از ضربه زدن به زن چه ضربه روحی و چه جسمی در قانون گنجانده می‌شود. حمایت کیفری درواقع شامل مجازات‌هایی است که برای تعدی کننده‌ها به حقوق و امنیت زنان در نظر گرفته می‌شود. مثلا در قتلی که به‌تازگی در تالش اتفاق افتاده قانونگذار فقط سه تا ده سال حبس در نظرگرفته که میزان این مجازات نیز دست قاضی است، به طوری که اگر قاضی بیم تجری قاتل یا دیگران را احساس کند، سقف مجازات را بالا می‌برد و اگر چنین احساسی به او دست ندهد حکم به حبس‌های اندک می‌دهد.

برخی کشورها برای قتل فرزند توسط پدر مجازات قصاص را در نظر گرفته‌اند و برخی کشورها حبس‌های طولانی مدت بدون عفو را. در اغلب کشورهای جهان که مجازات اعدام ندارند قاتل فرزند یا محکوم به حبس ابد یا ۳۰ سال زندان می‌شود.

در کشور ما اما امکان حبس ابد وجود ندارد، چون این جرم از موارد حدی است و مجازات آن را شارع مقدس مشخص می‌کند. پس فقط می‌ماند حبس موقت که در کشور فرانسه ۲۵ تا ۳۰ سال است. منظورم این است که اگر امکان صدورحکم مجازات اعدام یا حبس ابد در کشورمان وجود ندارد و از حبس‌های تعزیری حرف می‌زنیم باید این مجازات بازدارنده باشد.

من درمجالس پیشین و در گفت‌وگو با نمایندگان مدام تاکید می‌کردم که مجازات کمتر از عرف جهانی بازدارندگی ندارد، ولی گوش نمی‌دادند.

بالاخره در لایحه قوه قضاییه تکلیف مجازات پدری که مرتکب قتل می‌شود، چه شد؟

این لایحه حبس طولانی مدت را تجویز می‌کند، چون قصدش حمایت از زنان است. ولی در لایحه دولت این حبس که قرار بود مهم‌ترین بخش از حمایت‌های کیفری باشد اندک دیده شده بود.

در لایحه تامین امنیت زنان آیا برای متجاوزان به حقوق بانوان، تخفیف مجازات هم دیده شده؟

می دانید که یکی از معضلات قوانین ما همین تخفیف‌هاست که موجب جری شدن برخی افراد می‌شود.

درلایحه تامین امنیت زنان در برابرخشونت یا حق تخفیف و تعلیق به قاضی داده نمی‌شود یا حق اعمال تخفیف کم داده شده است. همچنین در این لایحه جلوی آزادی مشروط برهم زنندگان امنیت زنان نیز گرفته شده است. اینها هیچ کدام در لایحه دولت نیامده بود، ولی قوه قضاییه آنها را اضافه کرد.

به نظر شما اگر این لایحه از دولت به مجلس برود و تصویب و تبدیل به قانون شود، سودی به حال زنان و تامین امنیت‌شان خواهد داشت؟

من به قسمت تشکیلاتی لایحه که سازمان‌های دولتی را موظف به ایجاد ساختارهای حمایتی از حقوق زنان می کند امید چندانی ندارم، چون این تشکیلات هیچ وقت کارآمد نبوده‌اند. اما منطق قضایی می‌گوید باید مجازات را طوری در نظر گرفت که ارتکاب جرایم کم شود و این ویژگی در لایحه مورد نظر وجود دارد.

وقتی در یک جامعه میزان مجازات کم باشد فرهنگ مردم کم کم طوری شکل می‌گیرد تا مطابق با مجازات‌ها رفتار کنند. مثلا درتصادفات رانندگی درکشورما گفته می‌شود حتی اگر باعث مرگ کسی بشویم دیه اش را که خودمان پرداخت نمی‌کنیم پس لازم نیست احتیاط کنیم. در واقع مجازات اندک در تصادفات رانندگی فرهنگ مردم ما را شکل داده و می بینید سالانه چند هزار نفر در حوادث رانندگی جانشان را از دست می‌دهند.

اما مجازات همین تصادف در اروپا و از جمله انگلستان ۳۰ سال حبس است.

جالب است بدانید این مجازات سنگین در انگلیس باعث شده سالانه فقط حدود ۹۰ نفر در تصادفات رانندگی این کشور جانشان را از دست بدهند.

درمورد تامین امنیت زنان و حفاظت از آنها در برابر خشونت هم اگرمجازات‌ها بازدارنده باشد کم کم بر فرهنگ و رفتار مردم اثر می گذارد و پدری که خودش را مالک فرزند می‌داند و به خودش حق می‌دهد سر او را ببرد، می‌فهمد دیگر بحث دیه و حبس مختصر نیست، بلکه باید ۳۰ سال در زندان باشد. البته مسلما این تغییر فرهنگ یکشبه اتفاق نمی‌افتد، ولی برای نظم دادن به روابط اجتماعی لازم است.